

[Socialministeren.]

regningerne af Fattigudgifternes Stigning. Med Hensyn hertil kan jeg henvise til Folketingsbetænkningen Side 23, C., ad 1. Det siges dér, at der vil naturligvis komme nogen Stigning efter den Ændring, men at det er umuligt at beregne den, derfor har man ikke rørt ved Tallene. Man aner ikke, hvad man skal sætte i Stedet. Det kommer blandt andet an paa, om Kommunerne vil administrere humant, hvad jeg haaber, eller mindre humant, hvad man efter det ærede Medlems Udtalelse for en Del Kommuners Vedkommende maa befrygte.

Dernæst fandt det ærede Medlem det meget uheldigt, at Bidraget til Ægtebørn skulde være større end til de udenfor Ægteskab fødte. Det er det heller ikke, hvis det ikke drejer sig om Faderens Bidrag, og naar Faderens Bidrag er gjort større — § 193, jfr. § 215 —, ja, saa er det ud fra et i og for sig naturligt Hensyn, synes jeg, idet man siger som saa, at naar Ægtefolk skilles, ikke just bliver skilt i juridisk Betydning, men bliver skilt saaledes, at Børnene bliver hos den ene, og den anden idømmes Bidrag, er der noget unaturligt i, at en Kvinde, der har knyttet sin Skæbne til en Mand og maaske har opgivet sin egen Stilling og Indtægt, skulde svare lige saa stort et Bidrag som det, der ellers idømmes. Jeg finder det rimeligt, naar man normalt sætter Betalingspligten, for saa vidt angaar ugifte, til $\frac{3}{5}$ for Mandens Vedkommende og til $\frac{2}{5}$ for Kvindens, at man da for Ægtefællers Vedkommende sætter den til henholdsvis $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$. Det er en Hensyntagen, ikke specielt af Ridderlighed overfor Kvindene, men en saglig Hensyntagen til Kvindens Stilling i Ægteskabet. Jeg havde ventet at finde et varmt Forsvar her fra det ærede Medlems Side. Jeg fandt det modsatte. Jeg beklager det, men det vil ikke faa nogen Ændring af Paragraffen til Følge.

Det ærede Medlem rejste ogsaa nogle Spørgsmaal vedrørende Afsoningen og Forholdet til Bestemmelserne i § 14. Da Lovforslaget skal i et Udvalg, og da jeg ikke kan have noget som helst imod dér at drøfte alle de saglige Spørgsmaal, der kan komme frem, vil jeg henvise det ærede Medlem til at rejse det Spørgsmaal i Udvalget; saa kan vi se, om der er indløbet nogen Fejl eller eventuelt bør ske Forbedringer. Dernæst sagde det ærede Medlem, at der ikke var nogen Hjemmel i Lovgivningen for en Bestemmelse som den i § 184. I § 184 staar der:

„Under de foran givne Betingelser

kan Moderen fordrø de Faderen paa-hvilende særlige Bidrag til Barnets Daab, Konfirmation, faglige Uddannelse og Begravelse udbetalt af det offentlige i de Tilfælde og indenfor den Grænse, som Overøvrigheden efter en Undersøgelse af den enkelte Sag før eller senere maatte have fastsat.“

Det er rigtigt, at Overøvrigheden ikke har haft nogen Adgang til det sidste, men det faar den jo efter denne Lov. Jeg forstaar derfor ikke det ærede Medlems Indvending. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorvidt det ærede Medlem sigter til, at denne Lovgivning i det hele forudsætter en anden Lovgivning om Retsforholdet mellem Forældre og Børn. Det gør den, det er givet, og en saadan er ogsaa under Udarbejdelse i Justitsministeriet, da disse Lovforslag i det hele griber ind paa Alimentationslovgivningens Omraade. Man er fra Justitsministeriets Side til Sinds, saa snart man finder Tidspunktet belejligt, at søge forskellige Ændringer gennemført. Men jeg synes ikke, at det i og for sig er nødvendigt af Hensyn til Anvendelsen af § 184. Jeg bad i øvrigt inden Fremsættelsen af disse Lovforslag Justitsministeriet om at gennemse dem, da de, baade hvad de første Kapitler angaar, og med Hensyn til Underholdsbidragskapitlerne griber ind paa Justitsministeriets Omraade — at gennemse dem og sige mig, om Justitsministeriet havde den Opfattelse, at der burde ske Ændringer her af Hensyn til den nu gældende Lovgivning. Jeg har faaet det Svar, at der intet var til Hinder for Fremsettelsen af disse Lovforslag, men at man altsaa var til Sinds at søge Alimentationslovgivningen ændret paa forskellige Omraader, naar Socialreformen var gennemført.

Jeg har flere Gange hørt Udtalelser af samme Art som dem, der i Dag blev fremsat af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, om, at hvis man gav Bidrag til Enkemænds Børn, vilde man derved have aabnet Adgang til fuldkommen offentlig Børneforsorg. Jeg tror, det ærede Medlem gik endnu videre og talte om, at det var en forkastelig Lovgivning, man herved indledede. Jeg maa hertil sige, at det Spørgsmaal har jo staaet paa Dagsordenen i mange, mange Aar. Husker jeg ret, var det Venstres daværende Indenrigsminister, Jensen-Sønderup, der allerede i sin Tid rejste Spørgsmaalet om Rimeligheden af at yde Bidrag til Enkemænds Børn, naar man ydede Bidrag til andre enligt stillede Forældre med Børn, naturligvis ud fra den meget nærliggende Betragtning, at der er faa